

ГЛАВА LXXI.

СОЗИДАНИЕ-ТО НА ХРАМА.

Соломонъ воздигнулъ великолѣпенъ храмъ Богу. Кога ся свършило зданіе-то, събрали ся всичкы-тъ старѣйшины и народъ-тъ Израилскый. Священники-тъ при това тържественно собраніе прѣнесли Ковчегъ Завета въ найвѣтрѣшнѣ-тъ часть на храма, която ся наричала Святая Святыхъ. Облакъ покрылъ храма, и слава Господня го исполнила. При това были приготовлены безчисленны жертвы.

Соломонъ, въ присутствіе-то на всичкыя народъ, ся приближилъ до жертвенника, паднулъ на колѣнѣ, и въ молитвъ-тъ си къмъ Бога говорилъ, между друго, слѣдующе-то:

„Господи Боже Израилевъ! Ты си Богъ единъ во всичкъ вселеннаѣ! Другого Бога, освѣтъ Тебе, нѣма ни на небо-то, ни на земѣ-тъ; Ты являвашъ свой-тъ благодать на всичкы, които Тя истинно почитать! Да ся исполнятъ твои-тъ обѣтованія, които си далъ на башѣ ми Давида. Истина ли *ще ся всели Богъ съ чловѣцы-тъ на земѣ-тъ*? Ако небо-то и небо-то на небеса-та не можѣтъ да тя вмѣстятъ, то колми паче тойзи храмъ, когото созидахъ на Твое-то имя. Господи и Боже Израилевъ! въ тоя молитвенный домъ призри на насъ, рабы Твои! да возлизать оттука къмъ тебе моленія наша во дни и въ нощи; — услыши насъ!“

„Кога, за наши-тъ грѣхове, ся затвори небо-то, настане суша, и народа-тъ твой, въ покаяніе и съ сѣрдечно сокрушеніе, прииде да ся моли въ тойзи храмъ, услыши гласа на молбѣ-тъ му, прости му согрѣшенія-та и напой съ дѣждь земѣ-тъ.“

„Кога постигне това царство нѣкое бѣдствіе — гладъ, потопъ, землетрясеніе, болести, огнь, нашествіе иноплемениковъ — услыши люди Твоя, които ся молятъ въ тойзи храмъ, и помилуй ги!“